

интересъ и любовъ къмъ дѣлото, да свършатъ въ странство библиотечарски курсове съ изпитъ. Или пъкъ могатъ да се дадатъ стипендии по библиотекознание на лица, които отговарятъ на горнитъ условия.

2. Да се предвиди въ учебния планъ на историко-филологическия факултетъ на Софийския университетъ библиотечната наука като изпитенъ предметъ¹⁾ отъ втора специалностъ. Кандидатитъ да бждатъ задължени да слушатъ четири семестра предмета и да прекаратъ най-малко шестмесеченъ практически курсъ преди изпита въ университетската библиотека. За доцентъ по библиотекознание да се избере съ конкурсъ едно отъ лицата, които свършатъ библиотечарскитъ курсове въ странство. Така, съ минимумъ срѣдства ще могатъ да се подготвятъ библиотекари съ висше образование за нашитъ по-голѣми библиотеки.

3. За подготвяне на специалисти библиотекари за по-малкитъ библиотеки — училищни, читалищни и пр. на мнение съмъ да се предвиди въ учителския институтъ въ Пловдивъ, гдето има и по-голѣма уредена библиотека, като специаленъ предметъ и отдѣлна група книгознание и библиотекознание, като практическитъ упражнения се водятъ въ Народната библиотека.

4. За лицата, които сега упражняватъ библиотечарското звание, безъ да иматъ нуждната специална подготовка, да се уредятъ шестмесечни лѣтни ваканционни курсове, които да се минатъ въ продължение на три години. Тѣзи курсове да бждатъ задължени да минатъ съ изпитъ всички, които искатъ да запазятъ библиотечарскитъ си мѣста²⁾.

5. Да се предвиди държавенъ изпитъ предъ комисия, назначена отъ Министерството на народното просвѣщение, и по специална изработена програма за всички лица, които постъпватъ на служба въ която и да било библиотека.

6. Да се уреди най-после служебното и материално положение на служителитъ въ библиотекитъ, споредъ тѣхния цензъ.

Мене ми се ще много да вѣрвамъ, че Министерството на народната просвѣта и Университетътъ ще преценятъ мислитъ и ще взематъ подъ внимание предложенията на единъ четиридесетгодишенъ работникъ на библиотечното поле, за да осъществятъ напѣтствието на първия строителъ на българската народна просвѣта — покойния К. Иречекъ, щото всѣки, който се нагърбва да управлява или да служи въ една библиотека, да владѣе преди всичко библиотечната наука.

Ст. Аргировъ,

Директоръ на Софийската университетска библиотека и бившъ председателъ на В. Ч. С.

¹⁾ Въ сегашния законъ за университета библиотекознанието е предвидено като незадължителенъ предметъ, който до преди две години се преподаваше отъ мене, но който, по силата на заб. 3 въ бюджета за 1935 г. трѣбваше да престана да преподавамъ.

²⁾ Едно начало на такива курсове (само че едномесечни) направи Върховниятъ читалищенъ съюзъ още на 1923 г., които, подъ мое ръководство и съ материалната подкрепа на Министерството на народното просвѣщение, просъществуваха редъ години. Ала когато трѣбваше да се правятъ икономии въ държавния бюджетъ, Министерството на народното просвѣщение съкрати, между другото, и малката помощъ, която даваше на Съюза за тази целъ. И курсовѣтъ прекъснаха. Още едно доказателство за моята мисль, изказана по-рано.